

אל תתקוף - תתכופף

זה דומה אך שונה.

גם בתקיפה אתה מתקדם לעבר זה שעומד מולך, ולפעמים אתה אפילו מתכופף מעט כדי להיכנס לעמדת קרב.

החכמה הגדולה היא להמשיך את ההתכופפות, ולעשות ממנה כניעה, ואז בטלה המלחמה.

רגע, אבל צריך לעשות סדר.

תלוי מי עומד מולך, אם זה אויב או אוהב. גם כאן זה הבדל קטן, בין האות יו"ד לאות ה"א, אך במשמעות העמוקה יש כאן הבדל שמים וארץ. זה שתי עולמות, שתי קצוות.

את החבר מצוה לאהוב, וכלפיו צריך ללמוד להתכופף. לעבוד על מידת הגאווה שלי, כדי לא להזדקף מולו. לרוב לא מדובר על עקרונות אלא על כבוד עצמי מדומה ומרומה.

באויב צריך להלחם בכל הכח. אם יבוא מולי מחבל, אני לא אמור להכנע, בשום אופן לא להתכופף. שם צריך לרכז כוחות כדי להכניע ולכופף אותו.

אך חבר שלי הוא לא אויב. הוא אוהב. אותו אני מצוה לאהוב, ובו אסור לי להילחם.

ומי שבכל זאת אוהב מלחמה, ובלי מלחמה אין לו מרגוע ואין לו מנוחה, אל תדאג, גם לך יש פתרון.

תלחם, תתקוף, רק את היצר הרע, את החלקים הרעים שבך, את אותם נגיפים שנכנסו אלינו מטומאת העמים, ומנסים להכניס בנו מארה כארס של עכנאי. קדש מלחמה כלפי האויב הגדול שרוצה להורגך, והוא היצר הרע. שם אל תוותר על אף שעל. שם תהיה קיצוני. שם תהיה קרבי. שם רק תתקוף ותכבוש עוד ועוד יעדים.

אבל כלפי חברך... תלמוד להתכופף מאשר לתקוף.

יהיו כאלה שיאמרו שאין קשר בכלל בין המילים, זה באות קו"ף, וזה באות כ"ף. וגם שאני חוזר על הדברים כמה וכמה פעמים...

אני לא רוצה להילחם בכם,
אני מתכופף ואומר שאתם צודקים.

תורת החיד"א

פנים ואחור דע לך בדרך קצרה כי החילוקים שיש בין אור פנים לאור אחור הלא הם כי אור פנים בא רחמים ביושר מעילא לתתא והוא מצד אורות הזכר המשיפע שהוא אור פנימיות מן המוח להוליד נשמות וה"ס שמות הויה ומילואיהם והוא אור מצד החכמה וכו' ואחור הוא חוזר ממטה למעלה והוא מצד אורות הנקבה המקבלת והוא השיעור המצומצם לכדי חיות העולמות ולא להוליד נשמות והוא מסוד שמות אלהים ומילואיהם והוא מתחבר זה בזה בסוד ריבוע א' אל אלה וכו' והוא אור מצד הבינה. שם [דבש לפי פ. יט]

ילקוט יוסף

סימן שלא-הלכות מילה בשבת סעיף א-מט

כט. תינוק שנולד עם שתי ערלות זו על גב זו, אין מילתו דוחה שבת. ואפילו אם כבר מל ופרע, ואחר כך ראה שיש עור נוסף, לא יפרע את השני, אלא יחזור ויפרע לאחר שבת.

ל. ולד טומטום שנולד בשבת, ונקרע ונמצא זכר, נראה שמלין אותו בשבת. ואם נתברר שהוא זכר על-ידי ניתוח, אפשר שיצטרך למנות מיום הניתוח שבעה ימים מעת לעת, שיתכן וניתוח כזה הרי הוא כחולי שבכל הגוף.

לא. מותר לחבוש את המילה בשבת גם בתחבושת לבנה, למרות שהדם יצבע את התחבושת, ואין בזה איסור. וכן מותר למוהל לתת חתיכת צמר-גפן בתוך יין בשבת כדי להטעים לתינוק אחר המילה, ואין לחוש בזה לצביעת הצמר.

לב. אחר המילה נותנים את הערלה בעפר, ואם לא נתן את הערלה בעפר מיד אחר החיתוך, מותר לו לטלטל את הערלה בשבת כדי להניחה בעפר. וצריך שהחול או העפר יהיו מוכנים מערב שבת.

לג. רוקקים את דם המציצה על העפר, ומותר למוהל לרוק אחר המציצה לתוך צלחת שיש בתוכה עפר, ואין לחוש בזה לאיסור מגבל.

לד. אסור למול את השומרונים בשבת, אף במילה בזמנה, מאחר שרבותינו דנו אותם כגויים לכל דבר. אבל בימי החול מותר למולם בשכר, שהרי אפילו עכו"ם מותר למולו בשכר.

לה. תינוק שנולד בשבת לישראל שהמיר את דתו לעבודה זרה, ונשוי לישראלית, יש אומרים שאין למול את הבן בשבת שאחריה, ויש חולקים. וכן עיקר. ואפילו אם גם האשה המירה את דתה, יש למולו בשבת, ואף אבי הבן מברך "ברוך אתה ה' אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו".

לו. ממזר שנולד בשבת, אף על פי כן יש למולו בשבת.

לז. קראי שנולד לו בן בשבת, אם הוא מתייחס בכבוד ובדרך ארץ לחכמי ישראל האמתיים, יש למול את בנו בשבת. וכן עשו מעשה כמה מגדולי חכמי ישראל.

לח. מותר למוהל לדרוש שכר אחר השבת עבור המילה שמל בשבת, ואין בזה איסור משום שכר שבת. ומכל מקום אינו רואה בזה סימן ברכה. ובכל אופן ראוי לקיים מצוה יקרה זו מבלי ליטול שכר, הן בחול והן בשבת, ולא יקח אלא שכר ההוצאות בלבד.

לט. אסור למוהל לצאת בשבת מחוץ לתחום שבת ולעבור על איסור תחומין כדי לקיים מצות מילה בזמנה, אף אם אין שם מוהל אחר ויצטרכו לדחות את המילה ליום ראשון.

מ. תינוק שחלה ונדחת המילה לאחר יום השמיני ללידתו, ונתרפא ביום חמישי, או ביום שישי, אסור למולו ביום חמישי או שישי, כדי שלא יחללו עליו את השבת, אם יבוא לידי סכנה בתוך שלושה ימים למילה, ולכן ידחו את המילה ליום ראשון. אבל במקום שיש להם מנהג ברור בעירם למול מילה שלא בזמנה בימים אלה, יש להניחם במנהגם. אך במקום שלא נתברר המנהג, יש להחמיר בזה. וביום רביעי מותר למול מילה שלא בזמנה.